

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовић.

Овај листъ излази Вторникамъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ завитка 11. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ЖЕРТВА.

Пушио самъ мирно у дружелюбной соби едне мале-гостионице, коя на путу у Нортхамптонъ лежи, безъ да самъ пазю на разговоре мои петъ или шесть сопутника, кадъ се еданъ међу њима, лепъ ал' не тако младъ човекъ дигне и съ озбиљнимъ, скоро ђутанъ заповедаюћимъ гласомъ говорити поче. „Моя господо.“

„Мы слушамо“, одговоре му они, кои су га окружавали.

„Моя господо“, продужи далъ, „вы сте сви манъ или више ванредне догађае приповедали, кое самъ я съ великимъ задовољствомъ слушао, еръ самъ држао, да су истинити, и ако су по неке чудновате ствари гди гди у-плетене. Што се могъ догађај тиче, кой ђу вамъ садъ приповедити, моя господо, тай се не догађа свакиъ данъ, и само изъ тогъ узрока, што се мени нођу случю.“

Весело смешенъ одговарало е сасвию страна овой досетки и приповедачъ настави далъ:

„На концу првогъ дана мога путованя изъ Девоншире у Лондонъ, дођемъ месеца Декемвра у едну малу гостионицу, коя е у околини десетъ миля едина была. Нођ е была мрачна и ладна и велике кишне капль предсказивале су юштъ рђавие време: осећао самъ да самъ врло срећанъ, што самъ ово прибъжиште нашао, премда ми се чинило, да е сасвимъ злочесто. Кадъ се мои коньи у штаду, а моя кола у шупу спрате, уђемъ у путничку собу, задимљный бурдель. Лепа ватра горела е у оцакли и наклађавала е недостатакъ покућанства, али њна весела светлостъ сравниѡ са намргођенимъ лицама у край собе чинила е неприятну разлику.

Я управъ нисамъ куражни, него други, али могу казати, да ми некий видъ храбрости ние оскудъвао; признаемъ, да су ме намргођена лица овы людй мало узнемиравала и я се почнемъ каяти, што нисамъ у пркосъ киши до првогъ села терао. Зазвонимъ и заиштемъ едну чашу грока и еданъ чибукъ.

„Таки“, одговори ми еданъ прлявъ деранъ изкеженогъ лица, кой е быо у исто време и сензъ и слуга у гостилници.

„Несрећникъ“, рече еданъ одъ она три човека, тихимъ гласомъ, кой е быо доста ясанъ, да га я разумемъ; нема другогъ лека, него пенцеръ. И сва тройца погледе управо на мене.

Ладанъ зной обліе ми чело; дрктао самъ савъ као пруть, моя колена стану клецати и морао бы у несвестъ пасти, да нисамъ брзо мою чашу грока изцедю.

„Шта знамъ чинити — неможе другче бити. Я ђу пропасти, ако дознаду“ — рекне еданъ међу њима; затимъ устадоше сва тройца и изиђу изъ себе.

„Лаку нођ господине“, рекну ми сва тройца суровимъ гласомъ прошавши покрай мене. — „Мы неморамо далеко иђи“, рекоше они затворивши врата. Гди е мое псето? Бесъ, есте л' видли мое псето?“ запитаю едного, кой е у ходнику морао бити. Затимъ буде све мирно.

Кадъ се видимъ самъ, запалимъ опетъ чибукъ, дамъ донети юштъ едну чашу грока и посадимъ се близу ватре. Речи: псето — далеко неће иђи — пенцеръ, одзиви-вали су се у момъ срцу. Я самъ изгубљенъ, рекнемъ самъ себи, яђу бити убиенъ, то се види зацело. Мой жалостный грокъ пю самъ полако. Шта да чинимъ? оружя немамъ никаквогъ, нити самъ икадъ носю. Яо моя кола и мои коньи, ко ће се на вами возати, я знамъ сигурно да неђу; ова ће се браћа зато побринуты; несрећникъ самъ ти у Бога.

Дигнемъ се, да мало прислушкуемъ, кадъ ал' еданъ умилятый гласъ зазвони ми у ушима. „Желите ли, да вамъ се угрее креветъ?“

Я се окренемъ; предамною е стаяла една млада девойка, лепа као пролетный данъ; њна црна коса падала е густо на њна бела рамена; њне велике црне очи блистале су се у тихой ватри, њно ружично лице, њнъ диванъ струкъ обчараю ме.

Я немогу угреянъ креветъ да трпимъ, зашто, незнамъ, али то е тако; одговорио самъ учтиво, колико самъ боль могао: благодаримъ вамъ моя драга, вы сте врло добри; кадъ путуемъ, немамъ обичай — дакле.

Она хтеде отиђи. Юштъ едну речъ, рекнемъ я, моя драга.

Я се зовемъ Марица“, одговори ми она поруменивши, кое е юштъ иляду пута лепш омъ учини.

„Дакле, моя любезна Марице, я вамъ морамъ казати, да сте вы здраво лени. — Опомените се господо, да самъ две чаше якогъ грока пошю.

„Желите ли юштъ штогодъ?“ запита ме она као баяги да ме ние разумела.

Желимъ, моя лепа Марице, и зато те молимъ да ме еданшуть полюбишь съ твоимъ мерпанли устима.

„Шта?“ повиче некий крупанъ гласъ; врата се отворе и унутра уђе еданъ горопаданъ угурсузь, кога нисамъ имао сређу дон да видити.

„Шта радишь ты овде Марице? Заръ Лука неможе на звонце пазити? Айд' одлази спавати. Што се васъ тиче, мой господине“, придода онъ, сматраюћи ме као ти

гарь, кой на свой грабежь гледа, ако се невладеате онако, као што у улюдной кући пристои, то ћете наћи ед-ногъ, кой ће васъ научити памети — и то одма.“

Чинило ми се као да се светли већ ножъ предъ моимъ очима. Речи страовитогъ предсказиваня падну ми опетъ на паметъ. Люди съ намргођенимъ лицемъ и подозрителнимъ владанѣмъ, усамљено положенѣ куће — све є мою сумню потврђавало. И сирота девойчица, и она є морала бити украдена изъ Лондона. Опоминяо самъ се изъ стари кнѣига, кое самъ у мојој младости читао, да су айдуци принцезе крали, и оне су њ морале служити. Ахъ? да ли є и лепа Марица друга оногъ несрећника, кой є мало пре самномъ говоріо? ужасавао самъ се при томъ помислу и покајао самъ се, што самъ се онако неучтиво спроћу нѣ показао. Да самъ се другчіє владао, можда бы нѣно житіє чуо, одъ ове несреће и срама отргнуо и съ нѣоме побего.

Лука уће унутра; могло є бити єданаистъ сатій ноћи. „Ево вамъ свећа господине,“ рекне ми. У колико сатій желите, да васъ пробудимъ? Овде є у кући сасвимъ мирно и путници, кои овде застаю, спаваю обично дуго.“ Чинило ми се, као да самъ при овимъ речма неко сме-шенѣ на нѣговомъ лицу опазіо.

У шестъ сатій, одговоримъ я: — „Опростите, у малъ што нисамъ заборавіо; сынъ господара ове куће, кой горе у кревету лежи, заповедіо ми є. — Ђл' овай човекъ, кога самъ мало пре видіо, сынъ гостіоника? — „Бсте господине, господаръ Ђорђе заповедіо ми є, да вамъ кажемъ, да му є жао, што се спроћу васъ мало напраситъ показао; были су кодъ нѣга неколицина пріятеля, съ коима є неколико чаша више него обично попіо. — Вы ме разумете?“ Добро, рекнемъ я, узмемъ свећу и изиђемъ изъ себе. Прођемъ покрай Марице, којој бы радо неколяко речи за мое извиненѣ казао, али покрай мене стоєћій Ђорђе погледа ме оштро и я се задовољимъ само съ мимогреднимъ поклономъ. — „Лаку ноћ!“ рекне ми она такимъ гласомъ, и погледи ме тако умилято, да нећу целогъ века заборавити.

„Овамо, ако вамъ є повољн“, рекне єданъ гласъ. Быо є Ђорђе, кой є замномъ ишао; онъ ме одведе у малу собу, кою су за мене спремили.

Кадъ самъ тамо дошо, запитамъ самъ себе, шта да радимъ? ништа нисамъ имао, съ чимъ бы се мого одбрани-ти; обазремъ се у соби и не нађемъ башъ ништа. Опоменемъ се речи: *крозъ пшицеръ!* приближимъ се пен-церу, кой є было слабо затворенъ и на некимъ местима артіомъ улепљенъ. Близу пенцера была су єдна врата, коя су Богъ зна гди водила; покушамъ да њ отворимъ, али бадава. Свучемъ альину, легнемъ на столицу, и по-ледамъ подъ креветъ. Већ самъ хтео покривачъ дићи, кадъ ал' чуемъ полузадављный уздисай. Гласъ є изъ кревета долазіо; погледамъ тамо, благій Боже, миче се нешто. Пропадо, помислимъ у себи; стаяо самъ као о-каменѣнъ, и чекао самъ свакій часъ, да се сподъ провали и креветъ пропадне као у старимъ причама. Наново се чу уздисанѣ, и наново стане шкрипити креветъ; почнемъ цокоћати зубима, очи ми се помраче, већ самъ хтео ви-кати айдуци! кадъ исподъ покривача извуче се — „єданъ човекъ?“ повичу слушательи. — Не моя господо, про-дужи приповедачъ, єдно велико новозеландско псето. Сви се насмею; свакій даде свою чашу наново напунити, и кадъ су опетъ ућутали, продужи нашъ сапутникъ нѣ-гову исторію на слѣдуюћій начинъ:

Я отворимъ врата и пасъ изиђе напољ. Быо є онай истый, кога є єданъ одъ она три човека тражіо, што самъ њ при момъ улазку у гостилицу застао. Као што самъ доцнѣе разумео волю є тай пасъ яко ону собу и креветъ, кой самъ я заузео.

Смешный излазакъ овогъ догађая разтера ми сву бригу; кадъ самъ іоштъ єданпутъ све буцаке у соби про-мотріо, легнемъ и препоручимъ се покровительству про-мисла.

Спавао самъ одъ прилике два сата, кадъ ал' ме про-буди неко лупатанѣ на вратима близу пенцера. Месець є по некадъ светліо крозь облаке и при нѣговой бледой светлости, мого самъ разпознати више людски сенки на дувару. Ова лица двизала су се врло живостно и да-вала су неме неке знаке, као да за нѣима пођемъ. Я за-творимъ очи, и будући, да задуго ништа нѣ слѣдовало, то самъ хтео већ наново заспати, ал' неко лупанѣ на пенцеру уплаши ме опетъ. Каквый ме є стра обузео: моя господо, кадъ самъ ясно єдногъ човека кодъ пен-цера опазіо. Стаяо є управо спрямъ месеца и я самъ безъ муке познао у нѣму єдногъ одъ она три човека, за кое већ знате; онъ даде своимъ друговима знакъ. У томъ тренућу отвори се пенцеръ и мало затимъ ућу дру-га двойца: носили су нешто, што самъ држао за мртвогъ човека. При овомъ позорію изгубимъ снагу; єдва самъ мого дисати.

Сва тройца, кадъ су у мојој соби были, упуте се къ малимъ вратима, коя самъ я бадава покушавао да отво-римъ. Садъ самъ познао опредѣленѣ нѣново: она су безъ сумнѣ водила у каквы подрумъ, гди су айдуцы лешеве нѣновы жертвій сакривали; ахъ, помислимъ у себи, и я ѣу може бити скоро тамо отићи.

Онай, кой є напредъ ишао, носіо є фенѣръ у руцы. „Полако, полако“, говораше онъ“, садъ спава заоста-тврдо.

Извади єданъ ключъ изъ цѣпа, отвори врата и сва тройца изчезну. Садъ є време избавленя помислимъ у себи, и већ самъ хтео изъ кревета ѣипити и врата за-творити. Али іоштъ нисамъ ногомъ на землю стао, а све-ћа се опетъ укаже; они су нѣновъ тереть оставили и о-петъ натрагъ дошли.

Боже мой! смилуйте се на мене, промрмлямъ я са скло-плѣнимъ рукама. Видимъ, гди се къ момъ кревету при-ближую, и неотице затворимъ очи; садъ нити самъ шта видіо, нити чуо. Изгубимъ свѣсть. Не знамъ колико самъ времена у овомъ станю быо, доста кадъ самъ се пробудіо и очи отворіо, беше све другчіє. Време є было кра-сота лепо и сунце є сіяло на небу. За часъ се обучемъ и отидемъ у гостіоничку собу, гди ми Лука доручакъ до-несе.

„Господине“, говораше онъ исто онако смешећи се као пређашнѣгъ дана, „господаръ Ђорђе моли, да му у-кажете честь и неколико магновеня съ нѣиме на само го-ворите.

Съ драге волѣ, одговоримъ я, и Ђорђе уће одма у-нутра. — „Опростите господине“, говораше онъ, „што васъ узнемиравамъ“, поздравивши ме сасвимъ учтиво; и кадъ є видіо, да смо само насъ двое у соби, придода: „Я се надамъ, да вы нисте ове ноћи яко узнемирени были.“

Нисамъ башъ тако яко, одговоримъ я, држећи себе за срећна, што самъ тако єтїино прошао. Морало се што чудновато догодити, кое —

„Я вамъ исповедамъ“, прекине ми речъ Ђорђе „мы смо ради, да путнике добро дочекамо, кои кодъ насъ

свраћано; мы смо спроћу нѣи врло услужни, надамъ се, да вамъ е оно прѣяло, што сте синоћъ кодъ насъ пили.

Я му одговоримъ одобравајући. — „Видите господине, мы морамо овде понекадъ тайну трговину водити; она никомъ нѣ на штету, него само кралю.

Садъ му представимъ, како бы много болѣ учинио; да ми е то синоћъ саобштио; ерѣ да самъ имао пиштолѣ то бы ямачно пуцао и може быти кога убио.

„Вы имате право господине,“ одговори ми онъ, али слушајте како се то догодило! Блэксонъ и нѣгова два друга добили су юче едно буре ракиѣ одъ најболѣгъ качества; мысмо се погодили, и као што знате, за безбѣдность купца одвећъ е нужно, да стваръ што пре у руке добіе. Да самъ найманѣ закоснио, то бы се ракија изъ мою руку измакла, и богзна кадъ бы е опетъ овако добру добіо. Мала комора, коя близу ваше собе лежи естѣ единое место, гди я могу такве ствари сакрити; Лука самъ незна ништа о томъ, ерѣ е опасно ако е нѣи много у ту тайну посвећено. Покушавао самъ, да иѣ наговоримъ, да ракию за еданъ данъ на друго место склоне, али морали су пре сванућа отићи, и шта бы я онда безъ нѣиове помоћи чинити мого? надамъ се господине, да ћете ми опростити за ово мало узнемиренѣ, и да ћете на све заборавити.

Съ тимъ речма поклони ми се Ђорђе и изиђе изъ собе. Премда самъ имао узрока лютити се, али опетъ радовао самъ се, што самъ читаву кожу изнео, и зато самъ было склонѣнъ, да имъ много веће претрпѣне опасности опростимъ; осимъ свега искреность Ђорђева много ме е придобила. Само едно ме е мучило, то естѣ питањѣ шта се съ Марицомъ догодило? нисамъ е видіо, а нисамъ смео питати гди е.

„Ваши су конѣи упрегнути у кола“, рекне Лука съ млогимъ сугребима. Све е у најболѣмъ реду; точкови су были здраво каляви, али я самъ нѣи као и све остало найбрижливѣе очистіо.

Одма самъ разумео, шта е хтео съ тимъ казати и дамъ му добаръ бакшишъ.

„Ево вамъ една чутура“, рекне ми Ђорђе на уво, башъ кадъ самъ хтео у кола ући, познати вамъ люди наложили су ми, да вамъ е предамъ и одъ нѣи васъ поздравимъ; ракија е врло добра по нѣиовомъ увереню.

„Я му благодаримъ и уверимъ га, да овај даръ нѣи нужданъ быо, да ме на ћутанѣ опомене; опростимъ се съ нѣимъ и поћемъ. Господо! моя е исторія свршена и одъ то доба млоге су године протекле. Старый гостіоникъ скоро затимъ умре, а наслѣдство подели Ђорђе съ нѣговомъ нећакомъ Марицомъ. Ђорђе, имаюћи доволно одъ чега живити, остави свой дондашній посао и насели се у Графство Кентъ. „А Марица?“ запитаю сви. Она се удала. — „За кога?“ — приповедачъ ућути неко магновићъ, па онда рекне скромнимъ и задовольнимъ погледомъ: за мене моя господо! — „Живіо, живіо!“ заори се сасвію страна, и сви изпразне чаше у здравлѣ нѣгово и нѣгове Марице.

ИНДИСКИ ВОЛЩЕБНИЦЫ

Еданъ путникъ приповеда слѣдуюће:

Некій Индіянацъ страовитогъ изгледа изиђе предъ собраніемъ и рече, да ће прогутати одну змію. Затимъ извади изъ едногъ затвореногъ сандука змію, коя е имала у дужини петъ стопа и была е дебела као детиня рука. Метне нѣнъ репъ найпре у уста и почне е мало по

мало гутати, докъ дотера до главе, па онда съ еднимъ усиљнимъ гутљемъ прогута е сву. Мало после отвори опетъ уста, почне полако извличити змію напољъ, и кадъ е сасвимъ извуко учини еданъ селамъ предъ Раіомъ и метне е опетъ у сандукъ. Рая се насмеѣ и бацы одну шаку рубія волшебнику.

Другій волшебникъ узме еданъ чаршавъ и простре га на землю: после краткогъ времена почне се чаршавъ надимати; кадъ га е подіго укажу се три растећа Ананаса подъ нѣимъ, коѣ одсече и раздели зрительима. Юштѣ млоге друге ванредне ствари представљао е, коѣ су ми сишле с' ума; свршетакъ е быо одвећъ чрезвичаянъ, да бы га мого заборавити.

Еданъ дугачакъ, якъ човекъ ступи напредъ, учини селамъ Раи и свали се на землю, правећи чрезъ неко време ковкаква необична движенія, после тога стане на главу, пружи ноге у висъ и прекрсти руке намештаюћи се единако на глави. Донесу му еданъ пеаръ са шестнајстъ љулета одъ туча; љулета узме у руке и стане иѣ у висъ бацати, придржаваюћи сви шестнајстъ у непрестаномъ движеню и недопуштаюћи ни едномъ да падне на землю. Йулета су летила у накретъ крозъ воздухъ, правећи разне слике. Почемъ е чрезъ неколико минута савршенство свои руку показао, приближи му се другій волшебникъ, кой е быо одъ нѣга мало таній и сувлій, почне се съ великомъ вештиномъ узъ нѣга пеити и стане на стопале првогъ волшебника, кой се недвижимъ на глави држао. Овомъ другомъ донесу такође еданъ пеаръ са шестнајстъ љулета, коѣ стане у висъ бацати и дочекивати. Тридесетъ и два љулета летила су непрестанце крозъ воздухъ у руке ова два волшебника и опетъ на трагъ, и будући су сунчани зраци на нѣи падали, то су изгледала ова два волшебника као златномъ кишомъ обасута. Дѣйство е было единственно и развѣено савршенство вештине ова два човека было е са свимъ чудесно. Они су стајали тако постоянно и непоколебимъ као да су окаменѣни, никакво движеніе нѣиовогъ тѣла нѣи се могло примѣтити, изузимаюћи само руке. Напоследку скочи онај одозго, почемъ е поватао сва љулета и у пеаръ метнуо, на землю, а скоро тако исто брзо было е и нѣговъ другъ на ногама.

Неко време затимъ стане онај човекъ, кой е пре на глави дубіо, на едно место, и скупи ноге у едно, тако, да е изгледао као какавъ стубъ; по нѣму подне се онај другій и метне свою главу на главу свога друга. Држали су се неко време за руке, докъ се нѣи люлянъ у равновѣсіе поставило. Онда се пуште и онај горній правіо е разна движенія съ рукама, да бы непоколебимость равновѣсія показао. Ноге е ширіо, одну е спуштао доле, другу е држао управо, а тѣло нѣи се мећутимъ нимало мицало. Почемъ су еданъ минутъ у томъ положеню провели, предаду имъ се опетъ она тридесетъ два љулета коя стану бацати као и пре. Чудновато е было, да ни едно одъ тѣхъ тридесетъ два љулета нѣи друго у летеню крозъ воздухъ додирнуло — сведочанство нѣиове дивне вештине.

ДОМАЋЕ НОВОСТИ.

— Сима Ивановићъ, изъ Ябучя окр. валѣвскогъ пр. м. спаваюћи поредъ ватре, запали му се ноћу кошуля кои да бы угасіо изтрчи одма напољъ, али кошуля неугаси се, и горню часть тѣла нѣговогъ тако изпече, да е одъ тога после 24. сата умро.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Париж 4. Мај.* Луи Наполеонъ приміо е заклетву верности одъ најважније части воєны и грађански надлежательства, али начинъ, коимъ су му многе важне личности одрекле, заклетву, учиніо е велико упечатленъ на народъ. Савъ светъ говори данасъ о писмама генерала Шангарниера и Ламорсиера, која су неке новине са особитимъ дозвољивимъ правительства обнародовале. Писмо генерала Ламорсиера између осталогъ говори слѣдуюће: Генерале! Насилно изъ могъ обиталишта отргнућ, баченъ самъ безчестно и противъ своју закона у тавницу и нисамъ се мого надати, да ћете вы захтевати, да заклетву верности ономъ човеку положимъ, кой силомъ присвоєну владу само силомъ обдржати може.

Едно писмо вашегъ министерства садржи у себи е данъ параграфъ, кой се на протеране генерале односи, и којима за дужность предписує да се вама закуну. Двомесечный рокъ дозвољенъ е онима, кои у Белгији живе, да ово зактеванъ испуне. Я чуємъ, гди савъ светъ говори да заклетва ономъ човеку положена, кой е своју заклетву погазио, ніе обвезателна.

— *Минхенъ 4. Мај.* Князь Едуардъ одъ Саксен-Алтенбургъ, кой е неколико месецы боловао, преселио се у вечность. Онъ е умро данасъ у 7 сатій пре подне у 48. години.

— *Париж 1. Мај.* Прекјучерашный балъ у воєной школи быо е сянъ. Почетъ у 10 сатій увече траєо е до 5 сатій уютру. Президентъ е отворио балъ са женомъ нѣговогъ воєногъ министра, којой при овой свечаности првенство припада. У првой четворки играли су сами генерали. Президентъ ніе остао дуже одъ два сата.

— Г. Хекеренъ, еданъ одъ найданіи сенатора президентовы, одма после разделєня орлова кажу да е са особитимъ посланствомъ у Бечъ отишао.

— *Америка.* Американскій паробродъ Аркція стигао е 30. Апр. изъ Нев-Йорка у Ливерполь за 12 дана и донео е вѣсть, да се земля трєсла у Вашингтону, Балтимору и у целомъ Мариланду. — Кошуту су дали часть у Бостону 19. Апр. — Последня извѣстія изъ Нев-Фундландіє гласє, да е на тамошнѣмъ приморю ужасна бура беснила, одъ кое су 60 велики лађій, нерачунаюћи многе малє, конечно пропає.

— *Пешта.* Овде купую пештански и бечки трговцы многу рану за Бечъ. Све велике пароброде, кои одавде у Бечъ плове погодили су напредъ за чєтири неделъ да вуку рану. Овде се появлюю многи бесни пси. Многе су потукли солдати по сокацима, кои се нису никакве опасности бояли.

— *Бечъ 6. Мај.* Президентъ државногъ савѣта баронъ Кибекъ и царскій оберст-хофмайсторъ князь Лихтенштайнъ, добили су одъ цара Рускогъ ленту ордєна св. Андрея, која е досадъ само крунисанимъ главама давана. —

— *Съ Тисє.* Опасность суше и кодъ насъ е срећно прошла. Тиса е у слѣдъ вишедневногъ паданя кише изъ свои обала изишла, и зато дѣйствує плодно на близустоевѣ землю.

— *Папа.* Овде се скоро венчао надежде пунъ паръ людій. Младожєня е преживіо 80 зимій, а млада ступа садъ у 75 лето.

— *Оломуць.* Одъ неколико дана устроєнъ е овде четвороседмичный карантинъ за псе. Поводъ тому дали су многи бесни пси, кои су се появили.

— *Лєлбергъ.* Ноћу између 29. и 30. пр. м. покушали су нѣи 12 руски Чифута, да преко пограничне реке Збруца у Галицію побегну. Више чифута помагали су своє едновєрнике у нѣиновомъ намерєню; они слєпе неколико дасака, да бы се могли преко реке превести. Бегунцы заключє да неиду сви у еданпутъ, него по 6 нѣи. Прво одєленъ пређе срећно и дочєна се граница аустриски; алъ кадъ е друго одєленъ на половину реке дошло, рєставє се даске и сви 6 путника падну у воду и удавє се, изузимаюћи єдногъ младогъ чифутина, кой е до обалє на руской страни допливао.

— У Пешти е купила скоро єдна госпа птицу канаринку, па е донєла кући и метла у кєвєзъ, давши їой воде и семена. Кадъ се иста госпа съ неке посѣте кући врати, нађе у кєвєзу место канаринке — *вєрбаца*; алъ вода у валову была е жута! Друго одгонєнъ ове загонєтке ніе нужно.

— *Зара 2. Мај.* Два турска баталиона дошла су изъ Ливна у Мостаръ; као што се говори иѣиће противъ Црне Горе, али текъ онда, кадъ изъ Цариграда за то дозвољивъ добию.

— *Берлинъ 5. Мај.* Присутствіє Нѣгово вел. рускогъ цара Николая у Берлину сматраю овде као поновљєну свєзу старогъ саюза євєрны сила противъ свакогъ умишленя запада.

Огласи.

(30)

(2—3)

Я обитавамъ одъ данасъ у сокаку до Варош-капіє у кући Г. Армени Арменула преко пута одъ Г. Попа Панте.

Б. Калманъ

Докторъ медицине и хирургъ.

(31)

(3—3)

У колачарници кодъ купалишта осимъ свакояки посластица, одъ данасъ може се увєкъ добити најболѣгъ сладоледа, (геффорнеса.)

(32)

(3—3)

Нижє подписанный обявлює да има єдне лєпе амове за два коня, съ паквонскимъ оковомъ на продаю. Ко же ли купити нека се прїяви у дућану, на Сави.

Іов. Мостићъ.

(33)

(1—3)

У Абапиской чаршии № 288. има 4 врло лєпа нова квадропа по најновіємъ вусу на продаю.

Драгутинъ Драмлъ,
тишлеръ.

(34)

(3—3)

Кућу мою лежећу усокаку до Настаса Христуло-вића и Николе Котуле продаємъ; дакле кои има волю нека ми се погодбє ради прїяви а цена ће быти умѣрена. Кућа е са 2 себе єдна одаклія и куйна.

Панта Михайловићъ.